

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2718

Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. 12,1-18)
5 Ἀπριλίου 2026 πρωὶ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ Ἑλλάδα διάκονος τοῦ Χριστοῦ

Εἶνε σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἑορτὴ τῶν Βαΐων, **προανάκρουσμα τῆς ἀναστάσεως** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ποιὸ εἶνε τὸ **ἱστορικὸ** γεγονός τῆς ἡμέρας αὐτῆς; Σὰν σήμερα, τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Χριστὸς μας καθισμένος σ' ἓνα γαϊδουράκι μπῆκε στὰ Ἱεροσόλυμα ὡς **νικητής**. **Τί νίκησε;** Τὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ νικήσουν βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες, ἐκεῖνον ποὺ προκαλεῖ σὲ ὅλους φόβο καὶ τρόμο· **τὸ θάνατο**. Σὰν χθὲς ὁ Χριστὸς πῆγε στοὺς τάφους καὶ μόνο μὲ τὴ φωνή του «*Λάζαρε, δεῦρο ἔξω*» (Ἰω. 11,43), ὁ νεκρὸς, τέσσερις ἤδη μέρες θαμμένος, ἀναστήθηκε καὶ βγήκε ἀπὸ τὸν τάφο ζωντανός! Καταπληκτικὸ, ἀπίστευτο μὰ πραγματικὸ.

Τὸ γεγονός ἀπὸ στόμα σὲ στόμα **διαδόθηκε ἀμέσως** καὶ συγκλόνιζε ὅλη τὴν Παλαιστίνη.

Τότε, λόγῳ τῆς ἑορτῆς τοῦ πάσχα, ἓνα περὶπου ἑκατομμύριο Ἰουδαῖοι εἶχαν μαζευτῆ στὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ ὅλοι συζητοῦσαν γιὰ τὸ Χριστό. Μόλις λοιπὸν ἀκούστηκε ὅτι ὁ **Ἰησοῦς ἔρχεται**, βγήκαν ὅλοι ἔξω. Κι ὅταν ὁ Χριστὸς μπῆκε στὰ Ἱεροσόλυμα, ἐγένε κάτι πρωτοφανές· χιλιάδες λαὸς **τὸν ὑποδέχθηκε σὲ φρενιτιδα ἐνθουσιασμοῦ**· ποτέ σὲ βασιλιά δὲν ἐγένε τέτοια ὑποδοχή. Ἄλλοι ἀνέβαιναν στὰ δέντρα κ' ἔκοβαν κλαδιά, ἄλλοι ἔβγαζαν τὰ ροῦχα τους καὶ τὰ ἔστρωναν χαλὶ γιὰ νὰ περάσῃ, κι ὅλοι ἔσειαν τὰ κλαδιά καὶ ζητωκραύγαζαν «*Ἰωσαννά!...*» (Ἰω. 12,13), ποὺ σημαίνει «ζήτω». «*Ἐσεισθη*», λέει, «*πᾶσα ἡ πόλις*» (Ματθ. 21,10).

Τί μὲ τοῦτο ὅμως; ὁ **Χριστὸς ἔμεινε εὐχαριστημένος**; Δὲν ἦταν ἓνας πολιτικὸς ἀρχηγὸς ποὺ τὸν ἐνθουσιάζουν οἱ ἀνθρωποθάλασσοι. Σὰν καρδιογνώστης Θεός, πίσω ἀπ' αὐτὰ ἔβλεπε, ὅτι ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἄστατη, εὐμετάβλητη· ὅτι, αὐτοὶ ποὺ τώρα φωνάζουν «*Ἰωσαννά*», οἱ ἴδιοι, τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ κάτω ἀπ' τὸ πραιτώριο τοῦ Πιλάτου θὰ φω-

νάζουν «*Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν*» (Μάρκ. 15,13. Λουκ. 23, 21. Ἰω. 19,6,15). Ὁ **ματαιότης τοῦ κόσμου**, ποὺ ἀνεβάζει τὸν ἄνθρωπο μέχρι τὰ ἄστρα, καὶ μετὰ τὸν ρίχνει σὲ βάραθρα ἀπελπισίας!

Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς μας μπαίνοντας στὰ Ἱεροσόλυμα δὲν χάρηκε, ἀλλὰ «βλέποντας τὴν πόλι **ἐκλαψε** γι' αὐτήν» (Λουκ. 19,41). Τί τὸ ὄφελος; Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία σήμερα μὲ θλίψι παρατηρεῖ· Οἱ «*μετὰ κλάδων ὑμνήσαντες πρότερον, μετὰ ξύλων συνέλαβον ὕστερον, οἱ ἀγνώμονες Χριστόν, Ἰουδαῖοι τὸν Θεόν*» (Ἰσακ. Κυρ. Βαΐων).

Ἄλλ' ἐγώ, ἀδελφοί μου, θέλω τώρα νὰ σᾶς πῶ γιὰ **ἓνα ἐπεισόδιο** ποὺ χαροποίησε τὸν Κύριό μας. Συνέβη καὶ αὐτὸ σήμερα, τὴν ἡμέρα τῶν Βαΐων, καὶ δὲν εἶνε τόσο γνωστό. Τὸ ἐπεισόδιο **ἀφορᾷ ἐμᾶς** τοὺς Ἕλληνες καὶ μᾶς ἐνδιαφέρει. Βρίσκεται στὸ Εὐαγγέλιο λίγο μετὰ τὴ σημερινὴ περικοπὴ (βλ. Ἰω. 12,20-23).

Τὴν ἴδια ἡμέρα, λοιπὸν, προτοῦ νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, ἐγένε στὰ Ἱεροσόλυμα τὸ ἐξῆς. Μεταξὺ τῶν χιλιάδων ἐκείνων, ποὺ εἶχαν μαζευτῆ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἦταν καὶ μερικοὶ πατριῶτες μας. Τὸ λέει τὸ Εὐαγγέλιο· ἦταν καὶ «*τινες Ἕλληνες*» (Ἰω. 12,20). **Τί γύρευαν αὐτοὶ ἐκεῖ;** ἔεκίνησαν ἀπ' τὴν Ἑλλάδα καὶ πῆγαν στὰ Ἱεροσόλυμα – γιατί; Πῆγαν γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος; ἀλλὰ εἶχαν κι αὐτοὶ στὴν Ἀθήνα ναὸ ἀνώτερο, τὸ ναὸ τοῦ Παρθενῶνος. Πῆγαν ν' ἀκούσουν φιλοσόφους; μὰ δὲν εἶχαν αὐτοὶ Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλη; Πῆγαν ἐκεῖ νὰ μάθουν γράμματα καὶ ἐπιστῆμες; ἀλλὰ ἡ πατρίδα τους ἦταν κέντρο σοφίας καὶ σπουδῶν. Ὁχι λοιπὸν· ἄλλο σκοπὸ εἶχαν.

Πῆγαν ἐκεῖ, διότι ἔφτασε στ' αὐτιά τους, ὅτι στὰ Ἱεροσόλυμα παρουσιάστηκε ἓνας σοφὸς ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη, μία οὐρανομήκης φυσιογνωμία, ἓνας γίγαντας τοῦ πνεύματος. Κι αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες, εὐγενεῖς ψυχές, ἐκίνησαν ἀπὸ τὴ χῶ-

ρα τους και βρέθηκαν στα Ἱεροσόλυμα τὴν ἡμέρα τῶν Βαίων. Κι ὅπου νὰ στάθηκαν ἄκουγαν ὄλους νὰ συζητοῦν γιὰ τὸν «**Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο**». Ἔτσι γεννήθηκε μέσα τους **μεγάλη ἐπιθυμία**: τίποτε ἄλλο δὲν ζητοῦσαν, **νὰ τὸν δοῦν**. Ἦταν εὐκόλο αὐτό; Δύσκολο μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ συνωστισμό. Ἀλλὰ ἡ ἐπιθυμία τους ἦταν ζωηρὴ καὶ νίκησε τὰ ἐμπόδια.

Βρῆκαν ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους, ἕναν ποὺ εἶχε ὄνομα ἐλληνικό· τὸν **Φίλιππο**. Σὲ παρακαλοῦμε, εἶπαν, ἐσύ ποὺ εἶσαι κοντὰ στὸν Ἰησοῦ, δός μας μιὰ εὐκαιρία νὰ τὸν συναντήσουμε. Ὁ Φίλιππος τὸ λέει στὸ συμμαθητὴ του τὸν **Ἀνδρέα** (αὐτὸν ποὺ τελικὰ μαρτύρησε ἐπὶ ἐλληνικοῦ ἐδάφους, στὴν Πάτρα) καὶ οἱ δυὸ μαζί τολμοῦν καὶ λένε στὸν Διδάσκαλο· –Κύριε, κάποιος Ἕλληνας σὲ ζητοῦν. –**Ἕλληνες εἶπατε**; ὡ οἱ Ἕλληνες..., εἶπε ὁ Χριστός, καὶ συνέχισε λέγοντας παρακάτω κάτι, ποὺ γιὰ κανένα ἄλλο ἔθνος δὲν τὸ εἶπε· μόνο γιὰ τὸ δικό μας. Δὲν χάρηκε τόσο γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ προηγήθηκε, ὅσο τώρα ποὺ ἄκουσε ὅτι τὸν ζητοῦν Ἕλληνες. Καὶ τότε ἄνοιξε τὰ χεῖλη του καὶ εἶπε λόγια ποὺ εἶνε **αἰώνιος τίτλος τιμῆς γιὰ τὸ γένος μας**: «*Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου*» (ἐ.ἀ. 12,23)· ἦρθε ἡ ὥρα νὰ δοξαστῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Ἔω Ἰουδαῖοι ἀχάριστοι, ποὺ σὲ λίγο θὰ φωνάζετε «**Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν**»· ἐσεῖς νομίζετε, ὅτι ἦρθα μόνο γιὰ σᾶς, ἀλλὰ ἐγώ, ὅπως ὁ ἥλιος ἀνατέλλει γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, ἔτσι κ' ἐγώ **ἦρθα γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα**. Καὶ τώρα νά, ἀπὸ τὰ ἔθνη, τοὺς εἰδωλολάτρεις, τοὺς λαοὺς τοὺς μακρινούς, ἔρχονται οἱ Ἕλληνες, ὁ πρῶτος λαὸς ποὺ μὲ ἀναζητεῖ.

Πράγματι τὸ γένος μας πρῶτο ἀσπάστηκε τὸν Ἐσταυρωμένο, καὶ θὰ ἴνε αὐτὸ ποὺ μέχρι τέλους θὰ μείνη κοντὰ στὸ σταυρό του.

* * *

Δὲν τὸ λέμε, ἀδελφοί μου, ἐμεῖς ἀπὸ ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια. Κι ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε, τὸ φωνάζουν τὰ ἱερά κείμενα. Τὸ λέει ὁ Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι ὁ πρῶτος λαὸς ποὺ **ἐπίστευσε στὸ Χριστὸ** εἶνε ὁ Ἕλληνικός. Καὶ ὄχι ἀπλῶς ἐπίστευσε, ἀλλὰ καὶ **προσέφερε τὰ πάντα** γιὰ τὴ δόξα του. Τί προσέφερε ἡ Ἑλλάδα στὸ Χριστό;

✓ Δάνεισε τὴ **γλῶσσα** της. Πάρε, Χριστέ, τὴ γλῶσσα μου, εἶπε. Καὶ ὁ Χριστὸς πῆρε τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἔγραψε σ' αὐτὴν τὴν Καινὴ Διαθήκη. Καὶ ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ πρωτότυπο μεταφράστηκε ἔπειτα σὲ χίλιες ἄλλες γλῶσσες, μέχρι τῶν ἀγρίων καὶ τῶν Ἀμερικανῶν.

✓ Τί ἄλλο ἔδωσε; Ἔδωσε τὸν κάλαμό της, τὶς **συγγραφές** της. Ἕλληνες εἶνε οἱ μεγάλοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας· μέγας Ἀθανάσιος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ Μέγας Βασίλειος ἀπὸ τὴν Καππαδοκία.

✓ Τέλος ἡ Ἑλλάδα ἔδωσε τὸ **αἷμα** της, τὸ αἷμα τῶν τέκνων της. Διαβάστε τὰ συναξάρια, τοὺς βίους τῶν ἁγίων. Κανένα ἔθνος δὲν προσέφερε τόσους μάρτυρες καὶ ὁμολογητὰς ὅσους προσέφερε τούτη ἡ πατρίδα.

Τὴν ἁγία ἡμέρα τῶν Βαίων ὁ Χριστὸς συναντήθηκε μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν εὐλόγησε. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὸ εὐλογημένο ἔθνος μας διέρχεται μέσα ἀπὸ καμπές, θύελλες, τυφῶνες, ἀστραπὲς καὶ βροντὲς, καὶ φθάνει μέχρι τὶς ἡμέρες μας. **Καὶ σήμερα**; Ὡ τί νὰ πῶ τώρα; Μοῦ ἔρχεται νὰ φύγω νὰ πάω στὸ Ἅγιο Ὄρος, νὰ βρῶ μιὰ σπηλιὰ νὰ κλαίω. Γιατί; δὲν ἀκούσατε, δὲν μάθατε; Στὴν Ἀθήνα **μαθηταὶ** Γυμνασίου ἔκαναν **διαδήλωσι** στὸ ὑπουργεῖο παιδείας· καὶ ποιά ἦταν τὰ **αἰτήματά** τους; Θεέ μου, ποῦ κατήντησαν τὰ παιδιὰ μας! Πρῶτο αἶτημα· νὰ καταργηθῇ ἡ ἐλληνικὴ Ἱστορία, νὰ μὴ διδάσκεται στὰ γυμνάσια. Καὶ τὸ δεύτερο αἶτημα· νὰ καταργηθοῦν τὰ Θρησκευτικά.

Βέβαια· **νὰ καταργηθῇ ἡ Ἱστορία**, γιατί ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία ἐνοχλεῖ τοὺς ἐχθρούς. Κανένα ἔθνος δὲν ἔχει Θερμοπύλες καὶ Σαλαμίνας καὶ Μαραθῶνες. Νὰ σβήσῃ ἡ Ἱστορία, γιατί ἅμα σβήσῃ θὰ πάψουμε νὰ εἴμαστε Ἕλληνες. Αὐτὸ θέλουν οἱ ἐχθροί. Ὁ ποιητὴς Σολωμὸς ὅμως λέει· Ἕλληνες, μὴν ξεχνᾶτε τὴ γενιά σας, τὴν ἐνδοξὴ κληρονομιά σας!

Καὶ τὸ δεύτερο πονηρὸ αἶτημα· **Νὰ σβήσουν τὰ Θρησκευτικά**, ὥστε νὰ πάψουμε νὰ εἴμαστε ὀρθόδοξοι Χριστιανοί. Καὶ τί ζητοῦν νὰ γίνουμε; Δὲν σᾶς λέω παραμῦθι. Ἀκοῦτε τί ζητοῦν αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, τὰ ἐγγόνια τῶν ἠρώων τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας; Ζητοῦν, ἀντὶ τῶν Θρησκευτικῶν **νὰ εἰσαχθῇ στὰ σχολεῖα μάθημα τοῦ σέξ**, νὰ διδάσκωνται τὰ παιδιὰ τὸ σέξ. Ἔω Θεέ μου, Θεέ μου! ὦ Ἑλλάδα, ἄστρο οὐράνιο, ποῦ κατέπεσες!

Ἄλλ' ὄχι! δὲν θὰ σβήσῃ ἡ Ἑλλάδα γιατί τὸ θέλουν πέντε, δέκα, εἴκοσι, ἑκατό. Ὁχι! **Ἡ πατρίδα μας θὰ μείνη ἄστρο τ' οὐρανοῦ**. Ὁ,τι εἶπε ὁ Χριστὸς μένει, αἰώνιος τίτλος τιμῆς γιὰ τὴ χώρα μας· «*Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου*». Ὑμνησε ἡ Ἑλλάδα τὸ Χριστό, καὶ θὰ τὸν ὑμῆνῃ μέχρι τέλους. Γιὰ νὰ δοξάζεται ὁ Χριστός· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2724	Κυριακὴ Πάσχα (Ἰω. 1,1-17) 12 Ἀπριλίου 2026 στὴν θ. λειτουργία	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ υἰοθεσία μας

«Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ» (Ἰω. 1,12)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, σὲ ὄλους τοὺς να-
σοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διαβάζε-
ται ἡ ἀρχὴ τοῦ Κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου (βλ. Ἰω. 1,1-
17), τὸ ὁποῖο εἶνε τὸ ὑψηλότερο ἀπ' ὅλα τὰ Εὐ-
αγγέλια. Σύμβολο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου
εἶνε ὁ ἀετὸς καὶ ζωγραφίζεται δίπλα του· ὅ-
πως ὁ ἀετὸς πετάει πολὺ ψηλά, ἔτσι καὶ ὁ εὐ-
αγγελιστὴς **Ἰωάννης** ὁμιλεῖ πολὺ θεολογικά.
Πέρασε τὸν οὐρανὸ, τὸ ἀστρικό σύμπαν, φτά-
νει σὲ ὕψη μεγάλα, μέχρι τὸ θρόνο τοῦ Ὑψίστου.

Πῶς ἀρχίζει; «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ **Λόγος**» (ἔ.ἀ. 1,1). Τὸ
«**Λόγος**» γράφεται μὲ Λάμδα κεφαλαῖο· καὶ
αὐτὸ ἔχει μεγάλη διαφορά. Ἐὰν γράψουμε
«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ **λόγος**», μὲ λάμδα μικρό, σημαί-
νει λόγος ἀνθρώπινος, σκέψι ἀνθρώπινη, ἀτε-
λής, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Σωκράτης εἶπε «Ἐν οἶδα,
ὅτι οὐδὲν οἶδα». Μὲ Λάμδα κεφαλαῖο ὅμως **Λό-
γος** εἶνε ὁ ὑπέρτατος Νοῦς, ποὺ δημιούργη-
σε τὸ σύμπαν.

Ἀλλὰ σὲ τέτοιο ὕψος σήμερα οὔτε ἐγὼ εἶμαι
εἰς θέσιν ν' ἀνέλθω οὔτε σεῖς, ἀγαπητοί μου.
Εἴμαστε πολὺ μικροὶ γιὰ ὕψη θεολογικά. Γι'
αὐτὸ ἀπὸ τοὺς 17 στίχους τοῦ ἱεροῦ κειμένου
θα παρακαλέσω νὰ προσέξετε ἕναν μόνο, αὐ-
τὸν ποὺ λέει· «ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν **τέκνα
Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνο-
μα αὐτοῦ**» (ἔ.ἀ. 1,12).

Πῶς νὰ σᾶς παραστήσω τὴ μεγάλη ἀλήθεια
ποὺ συνωστίζεται σ' αὐτὸ τὸ στίχο; Θὰ πῶ ἕνα
παράδειγμα. Ὑποθέστε, ὅτι ἔρχεται στὴ Φλώ-
ρινα ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ ἕνας ἑκατομμυριοῦχος,
ἀπὸ κείνους ποὺ ἔχουν οὐρανοξυστες, καὶ
διαλέγει τὸ πιὸ φτωχὸ ὄρφανὸ παιδί, καὶ τὸ
υἰοθετεῖ. Ἐὰν γίνῃ αὐτό, τότε ὅλοι θὰ μακα-
ρίζουν τὸ παιδί καὶ θὰ ἐγκωμιάζουν τὴ φιλαν-
θρωπία τοῦ Ἀμερικάνου.

Καταλάβετε; Ἡ υἰοθεσία αὐτὴ εἶνε ὑποθε-

τική, δὲν συνέβη. Συνέβη ὅμως πραγματικά
μία ἄλλη υἰοθεσία πολὺ μεγαλύτερη. Ἄν ἔδι-
νε ὁ Θεὸς καὶ τὸ νιώσουμε αὐτό! Ποιὸ εἶνε τὸ
ἐγκαταλειμμένο ὄρφανὸ παιδί, τὸ ρύπαρὸ καὶ
ἀκάθαρτο; Εἶμαι ἐγὼ καὶ σεῖς! ἔμεῖς εἴμαστε.
Μπορεῖ νὰ ἔχουμε πατέρα καὶ μητέρα, ἀλλὰ
ὡς ἀπόγονοι τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὕας ἔχουμε
φύγει μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό· καὶ ἔτσι μείναμε ὄρ-
φανοί, ὠρφανέψαμε. Ἔρχεται λοιπὸν τώρα ὁ
**Χριστὸς μετὰ τὴν ἀνάστασί του καὶ μᾶς υἰο-
θετεῖ**. Αὐτὸ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· ὅτι μᾶς
κάνει παιδιά του, μᾶς υἰοθετεῖ. Τὸ λέει καθα-
ρά· «Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐ-
ξουσίαν (τοὺς ἔδωσε τὸ προνόμιο) **τέκνα Θε-
οῦ γενέσθαι**», νὰ γίνουν παιδιά τοῦ Θεοῦ (Ἰω. 1,12).

Τί θὰ πῆ «ὄσοι ἔλαβον αὐτόν», ὄσοι δηλα-
δὴ τὸν πίστεψαν; Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ὅπως ἡ
καλλιεργημένη γῆ δέχεται τὸ σπóρο καὶ αὐ-
τὸς γίνεται δέντρο, ἔτσι καὶ ἡ καλοπροαίρε-
τη ψυχὴ δέχεται στὰ σπλάχνα τῆς τὸν **Υἱὸ καὶ
Λόγο** τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸς **καρποφορεῖ**, φέρ-
νει μεγάλα ἀποτελέσματα στὴ ζωὴ τῆς.

Αὐτὰ τὰ λόγια στὴ γενεὰ μας φαίνονται κι-
νέζικα. **Μερικοὶ** ὄχι μόνο δὲν τὰ πιστεύουν,
ἀλλὰ καὶ τὰ περιφρονοῦν, **ἐμπαίζουν** τὰ πο-
λύτιμα μαργαριτάρια τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.
Καὶ τί θέλουν; **Θέλουν νὰ τὰ σβήσουν αὐτά**·
τὰ θεωροῦν δόγματα ξεπερασμένα. Ἄκου ἐ-
κεῖ, λένε, ὅτι ὁ Χριστὸς γεννήθηκε ἀπὸ Παρ-
θένο, ὅτι ἦρθε στὸν κόσμον νὰ σώσῃ τὸν ἁ-
μαρτωλό, ὅτι μᾶς κάνει παιδιά του... Αὐτὰ,
σοῦ λέει, εἶνε ξεπερασμένα δόγματα.

Θέλουν νὰ τὰ σβήσουν αὐτά, τὸ αἰώνιο
«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ **Λόγος**» καὶ τί νὰ γράψουν; Ἐ-
πιμένω σ' αὐτὸ. **Ἐδῶ γίνεται ἡ μεγάλη μάχη**,
ἐπάνω στὸ πρῶτο χωρίο τοῦ Κατὰ Ἰωάννην
Εὐαγγελίου. Ἐμεῖς λέμε «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ **Λό-**

γος», ὁ Νοῦς ὁ ὑπέρτατος, ὁ Θεός, ὁ ἐν Τριάδι Θεός, τὸ Πνεῦμα τὸ ἄυλο, τὸ ἀθάνατο καὶ αἰώνιο. Οἱ ὑλισταὶ τί λένε; Διαβάστε τὰ λεξικά, τὰ βιβλία τους· διαβάστε τὸ ἄρθρο αὐτὸ ποὺ δημοσίευσαν στὸ περιοδικό τους· «**Ἐν ἀρχῇ ἦν ὕλη**». Ὑλη, σοῦ λένε, μόνο ὕλη, τίποτε ἄλλο δὲν ὑπάρχει. Τόσο τυφλοὶ καὶ τόσο ἀνόητοι εἶνε; Ἐκεῖ δίδεται ἡ μεγάλη μάχη· **τί εἶνε ἐν ἀρχῇ** ἢ ἐν ἀρχῇ εἶνε **τὸ πνεῦμα**, ἢ ἐν ἀρχῇ εἶνε **ἡ ὕλη**. Ἐμεῖς λέμε, ὅτι ἐν ἀρχῇ εἶνε τὸ πνεῦμα καὶ τὸ πνεῦμα δημιούργησε τὴν ὕλη σὲ ὅλη τὴν ποικιλία της· στὰ ἀναρίθμητα εἶδη φυτῶν, δέντρων καὶ ζώων τῆς Γῆς, ἀλλὰ καὶ οὐρανίων σωμάτων στὸν ἀστρικό κόσμο.

Ἐπανερχομαι στὸ ρητό, ὅτι «**ὄσοι ἔλαβον αὐτόν**», ὄσοι πίστεψαν στὸ Χριστό, **ἔγιναν παιδιὰ του ἀγαπημένα**. Τὸ «**ὄσοι ἔλαβον**» φανερώνει, ὅτι **δὲν πίστεψαν ὅλοι** οἱ ἄνθρωποι. Θὰ ὑπάρχουν καὶ κάποιοι, πολλοί, ποὺ δὲν θὰ πιστέψουν στὸ Χριστό. Καὶ ὅπως οἱ κουκουβάγιες μισοῦν τὸ φῶς καὶ μόλις ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος κρύβονται σὲ μέρη σκοτεινά, ἔτσι κι αὐτοὶ κρύβονται μέσα σὲ σκότη πλάνης, σὲ ἐρέβη ἀμαρτίας. Δὲν θέλουν τὸ φῶς, «**μισοῦν τὸ φῶς**», ὅπως λέει ἄλλοῦ τὸ Κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο (βλ. Ἰω. 3,20· 15,23-25).

Οἱ ἄλλοι, «**ὄσοι ἔλαβον**», ὄσοι δέχτηκαν τὸ Χριστό, **πόσοι εἶνε**; εἶνε λίγοι, πέντε, δέκα, εἴκοσι; Δὲν εἶνε πέντε - δέκα, **εἶνε πολλοί**. Ὅπου νὰ πᾶμε αὐτὴ τὴν ἅγια νύχτα, σὲ κάθε γεωγραφικό μῆκος καὶ πλάτος, θὰ τοὺς συναντήσουμε· εἴτε ἐπάνω στοὺς Ἑσκιμώους, εἴτε κάτω στὸ Νότιο Πόλο, εἴτε στὴν διακεκαυμένη ζώνη τῆς Ἀφρικῆς· εἴτε στὴν Ἰαπωνία καὶ στὴν Κίνα, εἴτε πέρα στὴν Ἀμερική καὶ στὰ νησιά τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ· εἴτε στὴ ζούγκλα τῶν πρωτογόνων, θὰ συναντήσουμε ἀνθρώπους ποὺ πιστεύουν, περισσότερο μάλιστα καὶ ἀπ' ὅ,τι πιστεύουμε ἑμεῖς. Ἀκόμη καὶ μέσα σὲ ἄθεα ἢ καὶ μουσουλμανικά κράτη, ποὺ διώκεται ἡ πίστι στὸ Χριστό, κ' ἐκεῖ ἀκόμα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ λένε· Ὅχι στὴν ὕλη, «**ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸν ἦν ὁ Λόγος**» (ἔ.ἀ. 1,1). **Παντοῦ λοιπὸν ὑμνεῖται ὁ Θεὸς Λόγος**. Καὶ «**ὄσοι ἔλαβον αὐτόν**», σὲ ὅποιαδήποτε γενεὰ καὶ ἂν ἀνήκουν, αὐτοὶ πιστεύουν στὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καὶ τὸν λατρεύουν. Εἶνε ζήτημα ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποία τοῦ χάρισε ὁ Θεός.

«**Ὅσοι ἔλαβον αὐτόν**», αὐτοὶ **γίνονται παιδιὰ τοῦ Θεοῦ**. Οἱ ἄλλοι μκκτηρίζουν· Παιδιὰ

τοῦ Θεοῦ! ὄχι... Ἐμεῖς καυχώμεθα καὶ θαυμάζουμε, **σὲ ποιά τιμὴ ὑψώνει ἡ πίστις μας τὸν ἄνθρωπο**. Μέχρι τὸν οὐρανό. Κάνει τὸν ἄνθρωπο, τὸ ἀτελὲς ὄν, τὸ ἀδύναμο αὐτὸ πλάσμα, τὸν κάνει παιδί τοῦ Θεοῦ. Ἔως ἐκεῖ τὸν ἀνεβάζει. Ἐνῶ ἡ ἄλλη θεωρία τί λέει· ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀπὸ τὴν ὕλη, σύνθεσι τῆς ὕλης, ὅτι βγήκε ἀπὸ τὴν ἀμοιβάδα, εἶνε προῖον ἐξελίξεως, ὅτι εἶνε ἀδελφὸς ἢ ἐξάδελφος τοῦ χιμπαντζῆ καὶ τοῦ οὐραγουτάγκου, κι ὅτι ἡ ζωὴ του τελειώνει ὅπως τοῦ κτήνους. **Ἔως ἐκεῖ τὸν κατεβάζει**.

«**Ὅσοι ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι**». Μὲ τὴν υἰοθεσία αὐτὴν ἔχουμε μιά **ἄλλη γέννησι**. Κανείς μας δὲν γεννήθηκε ἀπὸ βράχο· ἰσχύει σταθερὰ νόμος μὲ τὸν ὁποῖο ἐρχόμαστε ὅλοι στὸν κόσμο. Ὅσοι ὅμως ἔγιναν «**τέκνα Θεοῦ**», αὐτοὶ δὲν γεννήθηκαν μὲ τὸ γνωστὸ φυσικὸ τρόπο. Ἐδῶ συντελεῖται μιά **ἄλλης τάξεως** γέννησι. Ἐκτὸς τῆς φυσικῆς γεννήσεως ὑπάρχει καὶ **ὑπερφυσικὴ** γέννησις. Καὶ ὄσοι δέχονται αὐτὴ τὴ γέννησι δὲν προέρχονται «**ἐξ αἱμάτων, ...οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν**» (ἔ.ἀ. 1,13).

Μέσα σ' ἐκεῖνον ποὺ πιστεύει γίνεται **μιὰ μεταβολή**. Δὲν ξέρω ἂν ἔχετε δεῖ μεταξοσκώληκα. Ὁ **μεταξοσκώληκας** εἶνε σκουλήκι. Καὶ τὸ βλέπεις νὰ τυλίγεται νὰ τυλίγεται μὲ μιὰ λεπτὴ κλωστή, νὰ κλείνεται μέσα στὸ κουκούλι του· καὶ τέλος τὸ ἀνοίγει καὶ μέσα ἀπὸ τὸ κουκούλι βγαίνει – τί· μιὰ ὠραία πεταλούδα! Σᾶς φαίνεται θαυμαστὸ τὸ φαινόμενο αὐτό; Ἀλλὰ πιὸ θαυμαστὸ εἶνε αὐτὸ ποὺ συμβαίνει στὸν ταπεινὸ ἀμαρτωλὸ ἄνθρωπο· ἀπὸ τὸ σκουλήκι αὐτὸ τῆς γῆς βγαίνει μιὰ ὠραία πεταλούδα, **ἡ νέα κτίσις, ὁ νέος ἄνθρωπος**, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁμιλεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὶς ἐπιστολές του (βλ. Β' Κορ. 5,17. Γαλ. 6,15. Ἐφ. 2,15· 4,24. Κολ. 3,10).

Αὐτό, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὸ νόημα ποὺ περιέχει αὐτὸς ὁ στίχος τοῦ πασχαλινοῦ εὐαγγελίου· μιλάει γιὰ τὴν ζηλευτὴ υἰοθεσία καὶ τὴν ὑπερφυσικὴ γέννησι τοῦ Χριστιανοῦ. **Τὸ ἐρώτημα εἶνε· Πιστεύουμε;** Ἐὰν πιστεύουμε, τότε ζοῦμε Πάσχα πραγματικό. Δὲν πιστεύουμε; Τότε ὄχι ἓνα, χίλια Πάσχα νὰ γιορτάσουμε, θὰ μένουμε πάντα οἱ ἴδιοι, ὅπως καὶ πρῶτα.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ **μᾶς φωτίση**, ὥστε νὰ ἐννοήσουμε αὐτὸ τὸ λόγο, ὅτι «**Ὅσοι ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ**» (Ἰω. 1,12).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2727	Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Ἰω. 20,19-31) 19 Ἀπριλίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Γίνε καὶ σὺ μιὰ νέα ἀπόδειξις!

«Ἐὰν μὴ ἴδω... οὐ μὴ πιστεύσω» (Ἰω. 20,25)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ὅπως ξέρετε, εἶνε ἡ δευτέρα Κυριακὴ ἀπὸ τὸ Πάσχα ἢ Ἀντίπασχα ἢ πιὸ ἀπλᾶ ἡ **Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ**. Ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία προβάλλει ἐνώπιόν μας τὴ φυσιογνωμία τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ.

Περίεργος χαρακτήρας ὁ Θωμᾶς. Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὰ ἰδιαιτέρα γνωρίσματά του. Ὅπως τὰ δάχτυλά μας δὲν εἶνε ὅλα ἴδια, ὅπως τὰ φύλλα τῶν δέντρων δὲν εἶνε ὅμοια ἀκριβῶς τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο ἀλλὰ ὑπάρχουν διαφορές, ἔτσι καὶ μεταξὺ τῶν δώδεκα ἀποστόλων ὑπῆρχαν διαφορές, εἰδικές διαφορές. Ὁ Ἰωάννης ἦταν φλογερός στὴν ἀγάπη, ὁ Πέτρος ἦταν θαρραλέος, ἀλλὰ ὁ Θωμᾶς ἦταν τύπος **μελάγχολος, ἀπαισιόδοξος**· τὰ ἔβλεπε ὅλα σκοτεινὰ καὶ μαῦρα.

Ἀκολούθησε τὸ Χριστὸ μὲ στερεὰ ἀπόφασι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ διαβλέψη τὴ δόξα του, νὰ διακρίνη ὅτι πίσω ἀπὸ τὰ παθήματα καὶ τὸ σταυρὸ ἀκολουθοῦσε ἡ ἀνάστασι. Σὰν νὰ ἔλεγε· Μπλέξαμε μὲ τὸν Ἰησοῦ. Τί νὰ κάνομε, νὰ φύγουμε, νὰ τὸν προδώσουμε; Ὅχι· ἀφοῦ ἔτσι ἦταν γραφτό μας, πᾶμε κοντά του κι ἂς «**πεθάνουμε μαζί του**» (Ἰω. 11,16). Μὲ τέτοια **ἀπαισιόδοξα συναισθήματα** ἀντίκρουσε τὴ σταύρωσι τοῦ Κυρίου· κι ἀπὸ τότε πιά δὲν τοῦ ἔκανε καρδιά νὰ ἔνε μὲ τοὺς ἄλλους συμμαθητὰς του, ξέκοψε ἀπὸ τὴν παρέα τους.

Ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ εἶνε ἓνα **σημεῖο ὑποπτο**, πού πρέπει νὰ τὸ ξέρομε ὅλοι. Ὅταν βλέπετε ἓναν ἄνθρωπο, ἄντρα ἢ γυναῖκα, νὰ μὴ θέλη νὰ συναναστρέφεται κανένα, νὰ ἀπομονώνεται, νὰ κἀνη περιπάτους μόνος στὴν ἀκρογιαλιά..., εἶνε σημεῖο σοβαρό. Ὁ μελάγχολος δὲν κἀνει παρέα μὲ κανένα.

Ἔτσι καὶ ὁ Θωμᾶς· δὲν πήγαινε πιά μὲ τὴ συντροφιά του. Μόνος του ἔκλαιγε καὶ θρηνοῦσε γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ Ἰησοῦ. Ἔτσι **ἀπουσίασε** κατὰ τὴν πρώτη ἐμφάνισι τοῦ Κυρίου στὸ ὑπερῶο τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως.

Ἦ, **πόσο χάνουν ἐκεῖνοι πού ἀπουσιάζουν** ἀπὸ τὴν ἱερά σύναξι, ἀπὸ τὸν ἐκκλησιασμό! Εἶ-

νε κι αὐτοὶ σὰν τὸ Θωμᾶ· ξεκόβουν. Τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, πού πρέπει νὰ εἴμαστε ὅλοι μαζεμένοι στὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ ἐορτάσουμε τὸ μεγάλο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, αὐτοὶ φεύγουν μακριὰ καὶ δὲν βλέπουν τὴ δόξα τοῦ ἀναστάντος Κυρίου· «**ἐχάρησαν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον**» (ἔ.ἀ. 20,20), αὐτοὶ ὅμως δὲν συμμετέχουν στὴ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Θωμᾶς δὲν ἦταν μαζί μὲ τοὺς ἄλλους μαθητὰς, ὅταν ἐκεῖνοι τὸν εἶδαν κατόπιν τοῦ εἶπαν· –Θωμᾶ, ὁ Διδάσκαλος ἀναστήθηκε, ἐμεῖς τὸν εἶδαμε, «**ἔωράκαμεν τὸν Κύριον**»! –Ἀδύνατον, τοὺς λέει, ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω. –Σοῦ τὸ βεβαιώνουμε ἐμεῖς· δὲν ἄρκει αὐτό; –Ὅχι· ἐὰν δὲν τὸν δῶ μὲ τὰ μάτια μου, ἐὰν δὲν βάλω τὸ χέρι μου στὴν πλευρά του καὶ τὸ δάχτυλό μου στὶς πληγές του, **δὲν πιστεύω ὅτι ἀναστήθηκε** (ἔ.ἀ. 20,25).

Τὸ δόγμα πού υἰοθέτησε ὁ Θωμᾶς, τὸ «**Ἐὰν μὴ ἴδω..., οὐ μὴ πιστεύσω**» (ἔ.ἀ. 20,25), **εἶνε αὐτὸ πού ἐπικρατεῖ σήμερα** στὸν κόσμῳ· τὸ δόγμα τῶν ὑλιστῶν, ὀρθολογιστῶν, ἀπίστων καὶ ἀθέων, ἐκείνων πού θέλουν ὅλα νὰ τὰ δοῦν, ὅλα νὰ τ' ἀγγίξουν, ὅλα νὰ τὰ ζυγίσουν, ὅλα νὰ τὰ ἐρευνήσουν. Ἄλλ' ἄραγε **αὐτὸ πού διακηρύττουν**, ὅτι γιὰ νὰ πιστέψουμε πρέπει νὰ τὰ δοῦμε ὅλα μὲ τὰ μάτια μας, **εἶνε σωστό**; Ὅχι. Ἄς ἀναφέρουμε μερικὰ παραδείγματα.

Ἄκοῦμε ὅλοι, ὅτι κάποτε ὑπῆρξε ἓνας **μέγας Ἀλέξανδρος**. Ποιὸς τὸν εἶδε μὲ τὰ μάτια του; Ἀπὸ ἡμᾶς κανεῖς. Καὶ ὅμως πιστεύουμε ὅτι ὑπῆρξε. Γιατί; Διότι δεχόμαστε τὴ μαρτυρία τῆς ἱστορίας· ἂν δὲν τὸν εἶδαμε ἐμεῖς, τὸν εἶδαν τότε στὴν ἐποχὴ του ἄλλοι, χιλιάδες, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, καὶ αὐτοὶ βεβαιώνουν ὡς μάρτυρες, ὅτι ὑπῆρξε Ἀλέξανδρος καὶ ἦταν στρατηλάτης κ.τ.λ.. Ἄκοῦμε, ὅτι ὑπῆρξε ἓνας σοφὸς στὴν Ἀθήνα, ὁ Σωκράτης. Ποιὸς τὸν εἶδε; Ἄκοῦμε, ὅτι ὑπῆρξε –νεώτερα παραδείγματα– ἓνας Κολοκοτρώνης, ἓνας Κανάρης, ἓνας Παπαφλέσσας· ἀκοῦμε γι' αὐτοὺς τοὺς ἥρωες. Τοὺς εἶδε κανεῖς ἀπὸ ἡμᾶς;

“Οχι. Παρ’ ὄλ’ αὐτὰ ποιός τολμᾶ νὰ πῆ «Γιὰ ἴμενα, ἀφοῦ δὲν τοὺς εἶδα, δὲν ὑπῆρξαν»; Κανείς· ὄλοι πιστεύουμε στὴ μαρτυρία σοβαρῶν καὶ ἀξιοπίστων μαρτύρων· καὶ ἔτσι παραδεχόμαστε, ὅτι ὑπῆρξε κάποτε στὴ Μακεδονία ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὅτι ὑπῆρξε ὁ φιλόσοφος Σωκράτης, ὑπῆρξαν οἱ ἥρωες τοῦ Εἰκοσιένα, καὶ οὕτω καθ’ ἑξῆς. Ἐπομένως, τὸ «Ἐὰν μὴ ἴδω..., οὐ μὴ πιστεύσω» δὲν εἶνε σωστό.

Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς δὲν πῆγαμε οὔτε στὴν Αὐστραλία οὔτε στὴν Ἀμερική οὔτε στὸν Βόρειο Πόλο οὔτε στὸ Νότιο Πόλο οὔτε στὴν Ἀφρική. Πιστεύουμε ὅμως, ὅτι ὑπάρχει Αὐστραλία, Βόρειος καὶ Νότιος Πόλος..., διότι τὰ εἶδαν ἄλλοι. Ἔ λοιπὸν, ὅπως πιστεύουμε στὴ μαρτυρία τῶν ἄλλων προσώπων, ἔτσι πιστεύουμε κ’ ἐμεῖς στὴ μαρτυρία ἐκείνων ποὺ βεβαιώνουν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος. Ποιοὶ εἶν’ αὐτοί; εἶνε ἀπατεῶνες, ψευδομάρτυρες; Ποτέ στὸν κόσμον δὲν παρουσιάστηκαν ἄνθρωποι ἀνώτεροι –τὸ τονίζω– ἀπὸ τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους. Τί ἐπιδίωξαν αὐτοί; λεφτά, δόξα, τιμές; Τίποτε ἀπ’ αὐτά. Ἦταν ὑπεύθυνοι, φερέγγυοι, ἀξιοπίστοι ἄνθρωποι. Αὐτοὶ λοιπὸν μαρτυροῦν, ὅτι **ἀνέστη ὁ Κύριος**. Τὸ φωνάζει ὁ Πέτρος, ὁ Ἰωάννης, ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Κλεόπας ποὺ πῆγαιναν στοὺς Ἑμμαούς, οἱ πεντακόσοι ἐπάνω στὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας. Ἀνέστη ὁ Κύριος· τὸ φωνάζουν ἐπίσης οἱ Μυροφόρες. Τέλος τὸ βεβαιώνει σήμερα καὶ ὁ Θωμᾶς, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ· «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (Ἰω. 20,28). Κανένα ἱστορικὸ γεγονός δὲν ἔχει τόσους μάρτυρες ὅσους ἔχει ἡ Ἀνάστασις. Εἶνε πολλὰ οἱ μαρτυρίες. Καὶ δὲν εἶνε μόνο αὐτές.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς **προστέθηκαν** καὶ ἄλλες. Ἐμεῖς σήμερα ἔχουμε **καὶ νέες μαρτυρίες** τῆς Ἀναστάσεώς του. Ποιές εἶν’ αὐτές; **Τὰ θαύματα!** Γίνονται θαύματα καὶ σήμερα, στὸν αἰῶνα τῆς ἀπιστίας. Πῶς γίνονται; **Στὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Ἀντέστε νὰ πῆτε νὰ γίνῃ θαῦμα ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐν ὀνόματι τοῦ Σωκράτους, ἢ ἐν ὀνόματι τοῦ Μωάμεθ. Θὰ γίνῃ; Τίποτε ἀπολύτως. Οἱ ἀπόστολοι ὅμως ἔκαναν θαύματα «ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ» (βλ. Πράξ. 3,6· 16,18· 4,10)· τυφλοὶ εἶδαν τὸ φῶς τους, κουφοὶ ἄκουσαν, λεπροὶ καθαρίστηκαν, νεκροὶ ἀναστήθηκαν. Μπορεῖ ἀλήθεια ἓνας νεκρὸς νὰ κἀνῃ θαύματα; Ἀδύνατον. Τὰ θαύματα λοιπὸν εἶνε ἀπόδειξις, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε, ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μὰ θέλετε, ἀδελφοί μου, ἀκόμη μιὰ ἀπόδειξις, μεγαλύτερη ἀπ’ ὅλες; Πόσοι εἶστε σήμερα ἐδῶ; ἑκατό, διακόσιοι, χίλιοι; Ἔ, θὰ σᾶς παρακαλέσω, **νὰ γίνετε σεῖς, καθένας ἀπὸ σᾶς, καὶ μιὰ ἀπόδειξις**. Πιστεύω ὅτι δὲν ἤρθατε ἀπὸ περιέργεια· εἶστε πιστοί. Ἡ πίστις σας ὅμως δὲν εἶνε ἀρκετή. Γιὰ νὰ ὠριμάσῃ, νὰ δυναμώσῃ,

νὰ φτάσῃ νὰ γίνῃ βράχος, χρειάζεται πολλὰ ἀκόμη νὰ γίνουν. Σᾶς ζητῶ λοιπὸν ὄλοι, κ’ ἐγὼ κ’ ἐσεῖς, κλῆρος καὶ λαός, ὅσοι εἶμαστε βαπτισμένοι εἰς τὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος, νὰ γίνουμε ἀποδείξεις πειστικῆς γιὰ τοὺς ἄνθρωπους τῆς ἀπιστίας αὐτῆς γενεᾶς ποὺ ἔχει ὡς δόγμα «Ἐὰν μὴ ἴδω..., οὐ μὴ πιστεύσω», νὰ γίνουμε ἀποδείξεις ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό; Ἀναφέρω ἓνα γεγονός, ποὺ συνέβη στὸ Λονδίνο. Ἦταν ἐκεῖ ἓνας ἄθεος καὶ ἔλεγε· –Ἄκου, χτυπᾶνε οἱ καμπάνες πῶς ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς· τί παραμύθια πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι, λαὸς ὀλόκληρος νὰ παραδέχωνται τέτοιο ψέμα... Τὰ ἔπε αὐτὰ σὲ μιὰ συναναστροφή. Δὲν ἀπαντοῦσε κανείς. Τότε κάποιος ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος πῆρε τὸ λόγο. –Ἐχω, τοῦ λέει, μιὰ ἀπόδειξις ὅτι ὁ Χριστὸς ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ ἀναστήθηκε. –Μπᾶ, ἀντέτεινε αὐτός, ποὺ εἶχε ἰσχυρὴ γλῶσσα καὶ μεγάλη ἐπιχειρήματα· ποιά ἀπόδειξις ἔχεις; –Ἡ ἀπόδειξις εἶμαι ἐγώ. –Καὶ πῶς εἶσαι σύ; –Ἀνθέλης, πῆγαινε στὴ γειτονιὰ ποὺ κατοικοῦσα, μιὰ βρώμικη συνοικία κοντὰ στὸν Τάμεση, καὶ ρώτησε τοὺς γείτονές μου· πῆγαινε στὴν ταβέρνα ποὺ σύχναζα καὶ τὰ ἴκανα γυαλιὰ - καρφιά· πῆγαινε ἐκεῖ ποὺ ἔπαιζα χαρτιά, πῆγαινε στὴ φυλακὴ ποὺ ἤμουν κρατούμενος καὶ ρώτησε πόσους ἔχω χτυπήσει· πῆγαινε καὶ στὸ σπίτι μου νὰ ρωτήσῃς τὴ γυναῖκα μου τί υπέφερε ἀπὸ μένα. Μέχρι πρὶν ἀπὸ ἓνα χρόνον ἤμουν ἀκόμη κλέφτης, ἀπατεῶνας, πλαστογράφος, κακοῦργος, βλάστημος, ἓνας τύραννος. Τώρα, αὐτὰ τ’ ἄφησα. Τί με ἄλλαξε; Οὔτε τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς, οὔτε ὁ βούρδουλας τῆς ἀστυνομίας, οὔτε ἡ φιλοσοφία· μόνο ὁ Χριστὸς! Μὲ τὴ δύναμί του ἀναστήθηκα, ἔγινε νέος ἄνθρωπος... Νὰ λοιπὸν τὸ θαῦμα. Ἔτσι ἀποστομώθηκε ὁ ἄθεος.

Σήμερα ἓνας μέθυσος, ἓνας ἀλήτης, μιὰ πόρνη, ἓνας κλέφτης, ἓνας φιλάργυρος, ἓνας φονιάς... στὴν Πτολεμαΐδα, στὴ Φλώρινα, στὴν Ἀθήνα, στὸ Παρίσι, στὴ Μόσχα, στὸ Στάλινγκραντ, παντοῦ, ποὺ κανείς δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς ἀλλάξῃ, μετανοοῦν καὶ συνετίζονται. **Ὁ Χριστέ**, ποὺ παίρνεις τὰ σκουπίδια καὶ τὰ κάνεις διαμάντια, παίρνεις τὰ κάρβουνα καὶ τὰ κάνεις μαργαριτάρια, παίρνεις τὰ κοράκια καὶ τὰ κάνεις περιστέρια, παίρνεις τοὺς λύκους καὶ τοὺς κάνεις ἀρνιά, **ζῆς καὶ μᾶς σώζεις!**

Ὅσο, ἀδελφοί μου, ὁ Χριστὸς διὰ μέσου τῶν αἰῶνων συντελεῖ τέτοια θαύματα, νὰ εἶμαστε κ’ ἐμεῖς μαζὶ μὲ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο, τὸν Ἰωάννη, τοὺς πεντακοσίους, τὶς Μυροφόρες καὶ τὸ Θωμᾶ. Καὶ ἂς ποῦμε μὲ μιὰ φωνή· Ἄπιστοι τοῦ κόσμου τούτου καὶ δαίμονες τῆς κολάσεως, ὁ Χριστὸς δὲν πέθανε, ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας.

(f) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2729	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων 26 Ἀπριλίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τὰ πρότυπα τῶν γυναικῶν

Ἡ Κυριακὴ αὐτῆ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἀφιερωμένη ἡσθὴ μνήμη τῶν Μυροφόρων. Οἱ Μυροφόρες ἦταν ἓνας ὄμιλος ἐκλεκτῶν, ὑπερόχων γυναικῶν, ποὺ εἶχαν ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀκολουθοῦσαν (βλ. Μάρκ. 15,41) καὶ «*διηκόνουν αὐτῶ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς*» (Λουκ. 8,3). Καὶ τὸ κυριώτερο· κατὰ τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ τῶν Παθῶν δὲν ἔλειψαν οὔτε λεπτὸ ἀπὸ κοντὰ του στήν πορεία τοῦ μαρτυρίου. Γι' αὐτὸ καὶ ἀξιώθηκαν, πρῶτες αὐτές, ν' ἀκούσουν τὸ κοσμοχαρμόσυνο μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως. Δὲν εἶνε τυχαῖο ὅτι· τὸ μὲν «*Χριστὸς γεννᾶται*» δὲν τὸ ἄκουσαν φιλόσοφοι ἀλλὰ βοσκοὶ τῆς Βηθλεέμ, τὸ δὲ «*Χριστὸς ἀνέστη*» δὲν τὸ ἄκουσαν μεγάλοι τῆς γῆς ἀλλὰ ἀπλοϊκὲς γυναῖκες.

Ἄς μεταφερθοῦμε, ἀγαπητοί μου, νοερῶς στὸν φρικτὸ Γολγοθᾶ. Εἶνε «*ὥρα τρίτη καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν*» (Μάρκ. 15,25). Κατὰ τὸ ἑβραϊκὸ ὥρολόγιο ἡ τρίτη ὥρα ποὺ ἀκοῦμε ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴ δική μας **ἐνάτη πρωινή**, 9 τὸ πρωί. Τὴ νύχτα τὸν δίκασαν, τὸ πρωὶ μὲ τὴν ἔγκρισί τοῦ Πιλάτου βγήκε ἡ ἀπόφασί. Τὸν ἔδεσαν μ' ἓνα σχοινί, σὰν τὰ ὑποζύγια, τὸν ἔσυραν μὲς ἀπ' τὰ καλντερίμια τῆς Ἱερουσαλήμ, τὸν ἀνέβασαν στὸ Γολγοθᾶ, καὶ στὶς 9 **τὸν σταύρωσαν**. Οἱ ἅγιες γυναῖκες τὸν συνῶδεσαν.

Ἡ **σταύρωσις** εἶνε ἓνας βραδὺς ἐπώδυνος βασανισμὸς μὲσα σὲ σπασμούς, σφαδασμούς καὶ πόνους φρικτούς. Ἦταν ἀτιμωτικὴ ποινὴ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ καθεστώτος, στὴν ὁποία καταδικάζονταν ἀποφῶλια (=ἀπαίσια) τέρατα τῆς κοινωνίας. Οἱ κακοῦργοι ποὺ σταυρώνονταν, λόγῳ τῆς σκληρῆς ἰδιοσυγκρασίας τους, ἔμεναν ἐπάνω στὸ σταυρὸ ἀρκετά. Ὁ ἰώσηπος καὶ ἄλλοι ἱστορικοὶ λένε, ὅτι ἄντεχαν μέχρι καὶ τρεῖς ἢ τέσσερις μέρες, γιατί τὰ τραύματά τους δὲν ἦταν θανάσιμα. Ὅταν πλέον ἔφτανε ὁ θάνατος, ἀκολουθοῦσε κάτι μακάβριο· ἔρχονταν ἀπὸ ψηλὰ ὄρνεα καὶ καταβρόχθιζαν τὶς σάρκες τῶν πτωμάτων, ἐνῶ ἀπὸ κάτω σκυλιὰ μὲ πηδῆματα ἄρπαζαν ὅποιο κομμάτι μποροῦσαν. Τί ἔμενε; ἓνας γυμνὸς σκελετὸς ποὺ κατέρρευε στὴ γῆ. Τέτοιο ἦταν τὸ τέλος τῶν μεγάλων ἐγκληματιῶν.

Ὁ Ἰησοῦς **πόσο ἐξῆσε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ** μετέωρος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς; Λεπτοφυῆς καὶ εὐγενῆς ὅσο κανεῖς ἄλλος, δὲν ἄντεξε πολὺ καὶ σύντομα ἐξέπνευσε - ἀλλὰ τί εἶπα; ὄχι, ἤμαρτον! Δὲν τελείωσε ἔτσι. Μποροῦσε νὰ μείνῃ πολὺ περισσότερο. Ἔμεινε στὴ ζωὴ ὅσο ἤθελε, καὶ ὅταν ἔκρινε ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα, τότε ὁ ἴδιος κάλεσε τὸ θάνατο νὰ ἔλθῃ· καὶ ὁ

θάνατος σὰν ὑπρέτης, ὑπακούοντας σ' Αὐτόν, ἤλθε (βλ. Παρακλ., ἤχ. πλ. β', Κυρ. Καν. Ἄν. ῥδ. α', τρ. 3ο). Ἔμεις δὲν μποροῦμε νὰ ὀρίσουμε τὴν ὥρα τῆς ἐξόδου μας, δὲν εἴμαστε κύριοι τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου· ὁ Χριστὸς ὅμως, ὅταν ἤλθε ἡ ὥρα, ἀφοῦ ἔλαβε καὶ τὸ ὄξος, «*εἶπε, Τετέλεσται, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα*» (Ἰω. 19,30).

Ἐπάνω στὸ σταυρὸ ἔμεινε **6 ὥρες**, ἀπὸ 9 πρωὶ μέχρι 3 ἀπόγευμα· «*ἀπὸ δὲ ἔκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης*» (Ματθ. 27,45)· 3 ὥρες φῶς, 3 ὥρες σκότος· 3 ὥρες φῶς γιὰ τοὺς πιστοὺς, 3 ὥρες σκότος γιὰ τοὺς ἀπίστους «*ἐφ' ὅλην τὴν γῆν*» (Μάρκ. 15,33).

Σὲ λίγο πλησίαζε ἡ ὥρα νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος. **Τί θα γινόταν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ;** Ἡ ἑβραϊκὴ ἡμέρα ἄρχιζε ὄχι μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἀλλὰ μὲ τὴ δύσι. Συνεπῶς, μόλις ἔδουε ὁ ἥλιος θὰ ἄρχιζε τὸ Σάββατο καὶ θ' ἀνέτελλε τὸ Ἰουδαϊκὸ πάσχα· καὶ κατὰ τὸ πάσχα δὲν ἐπιτρεπόταν πάνω στοὺς σταυροὺς νὰ ὑπάρχουν πτώματα νεκρῶν. Γι' αὐτὸ ἓνα στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα μὲ τσεκούρια - μπαλτάδες ἀνέβηκε στὸ Γολγοθᾶ νὰ σπάσῃ τὰ χοντρά κόκκαλα ὅσων ἀνέπνεαν ἀκόμα καὶ νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ θάνατό τους. Ἔτσι ἐγίνε μὲ τοὺς δύο ληστὰς. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἤδη ἐκπνεύσει· «*οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη*» (Ἰω. 19,32), καὶ ἔμεινε τὸ σῶμα του ἐκεῖ μετέωρο.

Ποιὸς θὰ τὸν ἔθαπτε; Οἱ ὥρες ἐπαροῦσαν. Κανεῖς δὲν φαίνονταν. Ποῦ τὰ πλήθη ποῦ εὐεργέτησε! Τρόμος καὶ φόβος· ποιὸς νὰ πλησιάσῃ;

Οἱ σημερινοὶ νέοι δὲν γνώρισαν παρόμοιες σκηνές. Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω καλὰ τὸ ἐξῆς. Σ' ἓνα χωριὸ τῶν Γρεβενῶν οἱ Γερμανοὶ καταδίκασαν στὸν δι' ἀσιτίας θάνατον μιὰ ὑπέροχη γυναῖκα, γιατί αὐτὴ βοήθησε τοὺς στρατιῶτες τῆς ἀντιστάσεως. Τὴν ἔβαλαν μέσα σ' ἓνα λάκκο καὶ κανεῖς δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ...

Παρόμοιος τρόμος ἐπικρατοῦσε στὸ Γολγοθᾶ. Χρειαζόταν τόλμη, θάρρος, καὶ ἐπίσημη ἀπόφασί, γιὰ νὰ ξεκρεμάσῃ κανεῖς ἓνα κατάδικο. Ἐνῶ λοιπὸν κανεῖς ἄλλος δὲν τολμᾷ, νὰ κάποιος ἔρχεται. Ποιὸς εἶνε; Ὁ **ἀπὸ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ**, μέλος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Συνεδρίου, ψυχὴ ἐκλεκτὴ ποὺ ἀγαπᾷ τὸν Ἰησοῦ. Πῆγε στὸν Πιλάτο καὶ ζήτησε τὸ σῶμα του. Ὁ Πιλάτος θαύμασε, πῶς ὁ Ἰησοῦς ἐξέπνευσε τόσο σύντομα (Μάρκ. 15,44), κι ἀφοῦ βεβαιώθηκε ἀπὸ τὸν κεντυρίωνα, τοῦ χάρισε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ποιά τώρα γλῶσσα, ποιὸς ζωγράφος, ποιὸς ποιητῆς θὰ περιγράψῃ τὴ σκηνὴ τῆς ἀποκαθλώσεως τοῦ

Κυρίου; Μᾶλλον ἄς τὴν καλύψουμε μὲ πέπλο ἱερᾶς σιωπῆς. Ὡ χέρια εὐλογημένα τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῶν ἀγίων μυροφόρων γυναικῶν, ὧ σινδὼνη καθαρὰ, ὧ τάφε ἀγιασμένε πού δέχθηκες τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ! Μακάριος ὁ Ἰωσήφ, μακάριες καὶ οἱ γυναῖκες!

Ἄλλ' ἐὰν αὐτοὶ εἶνε μακάριοι, πολὺ πιὸ μακάριοι εἶνε – ποιοί; **ὄσοι κοινωνοῦν ἀξίως** τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Γιατὶ ἐκεῖνοι ἄγγιξαν μόνο τὸ τεθεωμένο σῶμα, ἐνῶ ἐκεῖνος πού κοινωνεῖ δὲν ἀγγίζει μόνο ἀλλὰ δέχεται ἐντός του ὁλόκληρο τὸν Χριστό.

* * *

Οἱ Μυροφόρες, ἀδελφοί μου, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν **κυρίαν Θεοτόκον**, ἀποτελοῦν ἕναν ἀστερισμὸ μὲ λαμπρότερο ἀστέρα του τὴν Παναγία, ἡ ὁποία μνημονεύεται κάπως διαφορετικὰ σὲ καταλόγους τῶν ὀνομάτων τους.

Σήμερα λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία, τιμώντας τὸν ὄμιλο τῶν ἡρωίδων ἐκεῖνων γυναικῶν, πού εἶνε τὰ πρότυπα τοῦ γυναικεῖου κόσμου, στὸ πρόσωπό τους **τιμᾷ καὶ κάθε γυναῖκα**.

Ὁ γυναικεῖος κόσμος παρουσιάζει ἀναμφισβητήτως καὶ ἐλαττώματα. Σήμερα ὁμως ἡ Ἐκκλησία μὲ τοὺς ὑμνογράφους της ψάλλει ὕμνους στὶς γυναῖκες. Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς παρουσιάσω μερικὰ πορτραῖτα, μερικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τοὺς ἡρωισμούς, τὶς ὑπέροχες ἀρετές των; Νά λοιπὸν **οἱ μυροφόρες δὲν πέθαναν, ζοῦν** καὶ στὴν κατηραμένη ἐποχὴ μας.

- Ἡ πρώτη εἶνε **ἡ δασκάλα στὰ σύνορα**. Μόλις βγήκε ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο καὶ πῆγε ἐκεῖ ὄχι γιὰ τὸ μισθό, ἀλλὰ ἐκτελώντας μιὰ ἱεραποστολή. Γνώρισα πολλές τέτοιες. Τὴ βλέπεις ἀνάμεσα στὶς ἀγράμματες ἐκεῖ γυναῖκες, ταπεινὴ, φρόνιμη· νὰ χτυπᾷ τὸ κουδούνι τοῦ σχολείου στὸ ἀκριτικὸ χωριό, νὰ μαζεύη τὰ παιδιά τῶν χωρικῶν καὶ μὲ ἀγάπη καὶ στοργὴ νὰ σταλάζη στὶς καρδιές τους τὰ ωραῖα διδάγματα τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας μας. Εἶνε μιὰ μυροφόρος στὴ σύγχρονη ἐποχὴ.

- Θέλετε ἄλλη; Εἶνε **ἡ νοσοκόμος**, μὲ τὴ λευκὴ στολή της. Λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι οἱ Μυροφόρες εἶδαν ἀγγέλους «ἐν ἐσθῆσειν ἀστραπούσαις», μὲ ἀστραφτερές φορεσιές (Λουκ. 24,4). Καὶ ὅταν λοιπὸν πηγαίνη κανεὶς στὸ νοσοκομεῖο καὶ βλέπη τὰ μεσάνυχτα νὰ διασχίζουν τοὺς διαδρόμους οἱ νοσοκόμες μὲ τὶς ἄσπρες μπλοῦζες, ἐγὼ νομίζω ὅτι βλέπω ἀγγέλους ἐπὶ τῆς γῆς. Τὴ στιγμή πού ἀνάξια γυναικάρια σὲ ἀμαρτωλὰ κέντρα πουλοῦν τὴ σάρκα τους, βλέπεις αὐτὲς δίπλα στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου νὰ γίνονται μητέρες καὶ ἀδελφές, νὰ παρηγοροῦν καὶ νὰ σταλάζουν τὸ βάλαμο τῆς ἀγίας μας πίστεως, ἢ καὶ νὰ προετοιμάζουν ἀσθενεῖς γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

- Θέλετε παράδειγμα ἄλλης μυροφόρου; Εἶνε **ἡ ἀδελφὴ** τοῦ σπιτιοῦ ἐκεῖνου πού οἱ γονεῖς πέθαναν καὶ αὐτὴ, ὡς μεγαλύτερη, ἔμεινε προστάτις τῶν μικρῶν ἀδελφῶν της. Ἄντὶ νὰ διασκεδάζη δεξιὰ κι ἀριστερά, ἐργάζεται σὲ ἐργοστάσιο φθειρόντας τὴν ὑγεία της καὶ ῥάβει προσπαθώντας νὰ θρέψη τὰ μικρά, νὰ σπουδάση τὸν ἀδελφό, νὰ συμπληρώση τὴν προῖκα τῆς ἀδελφῆς της.

- Θέλετε καὶ ἄλλη; Εἶνε **ἡ γιαγιά** ἡ ἀπλοϊκὴ, πού παίρνει μὲ στοργὴ στὴν ἀγκαλιὰ τὸ ἐγγονάκι, τὸ γονατίζει μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα καὶ τὸ μαθαίνει τὶς πρῶτες προσευχές· εἶνε μιὰ ἱερὰ ὕπαρξις ἡ γιαγιά μέσα στὸν παιδικὸ κόσμον.

- Θέλετε ἀκόμη μιὰ ἄλλη; Ἔφτασα πλέον στὸ ὕψος. Ἐδῶ σταματῶ, δάκρυα μᾶς ἔρχονται. Εἶνε μιὰ

λέξι πού μᾶς συγκινεῖ καὶ ἡ ὁποία μόνο ὅταν ἀτενίζουμε τὴν Παναγία μας βρίσκουμε τὸ ἰδεῶδες πρότυπό της. Εἶνε **ἡ μάνα** ἡ γλυκυτάτη. Ποιὸς τὴν θυμᾶται καὶ δὲν θρηνεῖ στὴν ἀνάμνησι τῶν παιδικῶν χρόνων, τότε πού μιὰ μητέρα τὸν θήλαζε στὸ στήθος της; Μόνο τέρατα ἀνάξια νὰ ζοῦν σηκώνουν τῶρα χέρι καὶ τὴν πληγώνουν. Μοῦ ἔλεγε κάποια μητέρα· –Πάτερ μου, βάσανα πολλὰ πέρασα. Τὸ μεγαλύτερο πού μὲ βρῆκε καὶ κλαίω εἶνε, ὅτι τὸ παιδί μου, φοιτητής, μοῦ βλαστήμησε χθὲς τὴν Παναγία μου. Δὲν θέλω νὰ ζῶ στὸν κόσμον...

Χθὲς τὸ βράδυ πρὶν νὰ κοιμηθῶ διάβασα τὴ βιογραφία ἐνὸς ἐκλεκτοῦ ἱεράρχου, τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου πρώην Νευροκοπίου Γεωργίου Παπαγεωργιάδου, τὴν ὁποία συνέγραψε ὁ ἴδιος ἕνα ἔτος προτοῦ ν' ἀποθάνη. Ἐκεῖ εἶδα τὸ ἐξῆς. Ὁ ἱεράρχης αὐτός, φτωχὸ παιδί τῆς ἀλησιμονήτου Θράκης πρὸς τὰ Δαρδανέλλια, μικρὸς εἶχε αὐστηρὸ πατέρα πού κάποτε τὸν μάλωσε πέρα τοῦ δέοντος. Ὁ μικρὸς Γεώργιος, ἡλικίας 10 ἐτῶν, πείσμως τόσο πολὺ, ὥστε δὲν ἤθελε πλέον νὰ πάη στὸ σχολεῖο. Μάταια ὁ πατέρας τὸν ἀπειλοῦσε. Αὐτὸς ἔλεγε· –Ὅχι, δὲν θὰ μάθω γράμματα. Μὲ ἔβρισες καὶ δὲν θέλω πιὰ νὰ σὲ ἀκολουθῆσω. Θὰ πάω νὰ βόσκω γίδια, πρόβατα καὶ βόδια... Καὶ ποιὸς τὸν νίκησε καὶ τὸν ἔκανε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σχολεῖο καὶ νὰ σπουδάσῃ; Τὰ δάκρυα τῆς μάνας του. Τὸν κυνήγησε μέσ' στὸ λόγγο, τὸν ἔφτασε καὶ τοῦ μιλοῦσε. Ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες, τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιὰ, τὸν ἔφερε πίσω καὶ τὸν πῆγε στὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ μνημονεύει μὲ συγκίνησι ὁ ἱεράρχης λέγοντας· Στὴ μητέρα μου ὀφείλω τὸ πᾶν.

- Νά λοιπὸν οἱ μυροφόρες. Ὅλες αὐτὲς πού ἀνέφερα καὶ ἀκόμα **ἡ παρθένος ἡ ἀφιερωμένη στὸ Θεό**, πού λειτουργεῖ εἴτε σὲ μοναστήρι εἴτε σὲ ἀδελφότητα, εἶνε οἱ μυροφόρες τῶν ἡμερῶν μας.

Πρὶν τελειώσω, **ἀπευθύνω τὸν λόγο πρὸς τὶς γυναῖκες** καὶ λέγω σ' αὐτὲς·

Γυναῖκες τοῦ νῦν αἰῶνος τοῦ ἀπατεῶνος, **πρότυπά σας** δὲν εἶνε τὸ Χόλλυγουντ καὶ τὸ Παρίσι· πρότυπά σας εἶνε οἱ Ἑλληνίδες προμήτορές σας καὶ οἱ Μυροφόρες τοῦ Εὐαγγελίου, πού συνώδευσαν τὸν Κύριο μέχρι ἀποκαθηλώσεως. Σεῖς γεννᾶτε τέκνα, σεῖς παρηγορεῖτε τὸν σύζυγο, σεῖς μᾶς συνοδεύετε ἀπὸ τὸ λίκνο μέχρι τὸν τάφο, σεῖς εἶστε ἐκεῖνες πού πλάθουν χαρακτῆρες, σεῖς δημιουργεῖτε τὸ μέλλον, σεῖς εἶστε **οἱ βασίλισσες τῶν κατ' οἴκων ἐκκλησιῶν**. Βαδίστε τὸ δρόμο σας ἀνεπηρέαστες ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου. Ζοῦμε σὲ ἐποχὴ πού οἱ ἄνθρωποι εἶνε γεμᾶτοι τραύματα. Πολλοὶ εἶνε οἱ ἐσταυρωμένοι. Στὸ Γολγοθᾶ ἦταν ἕνας, ἀλλὰ στὸν κόσμον σήμερα εἶνε πολλοί, σταυρωμένοι καὶ τὰ καρφία τῆς συκοφαντίας καὶ διαβολῆς, τῶν ποικίλων περιπετειῶν, τῆς φτώχειας, τῆς χηρείας, τῆς θυσίας... **Οἱ σταυρωμένοι περιμένουν ἀποκαθήλωσι**. Ἐμπρός, γυναῖκες, σπεύσατε ὅπου βρῆτε τὸν σταυρωμένο συνάνθρωπο, εἶτε στὰ νοσοκομεῖα, εἶτε στὰ ὑπόγεια, εἶτε σὲ κελλιὰ κρατουμένων, ἐκεῖ πού δὲν φτάνει ἀκτίνα ἡλίου. Ὡ ἀγάπη γυναικῶν, κατεβῆτε τὰ σκαλοπάτια τῶν κατέργων, τῶν φυλακῶν, καὶ φέρτε ἐκεῖ τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, καὶ κάνετε τὶς ἀπογοητευμένες ψυχὲς νὰ ποῦν κι αὐτὲς «Χριστὸς ἀνέστη»!

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**